

Κὶ ἂν 'πεθάνω, νὰ 'πεθάνω
 'Σ τὸ ποτήρι μου ἐπάνω.
 Τὴν ἀμέθυστην ζωὴν μου
 Νὰ τὴν ἔχουν οἱ ἐχθροί μου.
 Μόν' ἐκεῖνοι, ὅσον ζήσουν,
 Νὰ μὴ φθάσουν νὰ μεθύσουν.
 Ὅπου βάκχος δὲν σφυρίζει,
 Κ' ἡ ποτήρα δὲν γυρίζει,
 Ἡ ζωὴ τῇ ἀληθείᾳ
 Εἶν' αἰώνια τυραννία.

~~~~~

3. Ὄταν πίνω τὸ κρασάκι
 'Σ τὸ χρυσό μου ποτηράκι,
 Καὶ ὁ νοῦς μου ζαλισθῇ,
 Τότ' ἀρχίζω καὶ χορεύω,
 Καὶ γελῶ, καὶ χωρατεύω,
 Κ' ἡ ζωὴ μ' εὐχαριστεῖ.
 Τότε παύουν ἡ φροντίδες,
 Τότε σβύνουν ἡ ἐλπίδες,
 Τότε φεύγουν οἱ καπνοί.
 Κ' ἡ καρδιά μου γαληνίζει,
 Καὶ τὸ στῆθος μου ἀρχίζει
 Ν' ἀνασαίνει, ν' ἀναπνῇ.
 Γιὰ τὸν Κόσμον δὲν μὲ μέλει,